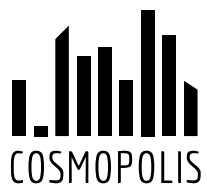


Farma s vůní jehličky

Laurie Gilmorová



Laurie Gilmorová

*Farma
s vůní jehličí*

Přeložila Michaela Melišíková

First published by HarperCollins *Publishers* Ltd.
under the title THE CHRISTMAS TREE FARM
Copyright © Laurie Gilmore 2024

Translation © Grada Publishing a. s. 2025,
translated under licence from HarperCollins *Publishers* Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right
to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Michaela Melišíková, 2025
Cover illustration © Michael Michajlov, 2025; © Depositphotos/Seamartini

ISBN 978-80-271-5690-0

*Pro všechny, kteří si někdy přáli,
aby vánoční filmy od Hallmarku byly o něco vášnivější.
Tento příběh by vám přání mohl splnit.*

PRVNÍ KAPITOLA

Kira Northová Vánoce nenáviděla. Což bylo nešťastné vzhledem k tomu, že se teprve nedávno stala hrdou majitelkou farmy na vánoční stromky v městečku, které bylo až zpropadeně roztomilé a jehož obyvatelům jaksi nedocházelo, že ji mají nechat na pokoji.

Když zavírala dveře za svým posledním návštěvníkem, zklamaně si povzdechla. Nějaký týpek jménem George jí přinesl ochutnávku vánočních sušenek z místní pekárny a vizitku spolu s dalšími několika nápady, jak by své podnikání mohli navzájem obohatit. Jen za tento víkend to byl už třetí člověk.

Včera se u ní zastavila místostarostka Mindy Walshová. Jménem městské rady jí předala leták s pozvánkou na tradiční rozsvícení vánočního stromečku, k němuž dojde následující týden. Jako by Kira takových pozvánek neviděla půl milionu, kdykoli do města zajela na nákup. A zrovna dnes ráno se u ní objevila rodinka s dětmi, všichni ve stejných svetrech s vánočními motivy, aby se zeptala, jestli si smí pokácet stromek. Odmítla je a předstírala, že ty slzy v dětských očích nevidí.

Bylo toho na ni trochu moc. Sesunula se na podlahu, se zády opřenými o dveře, a roztrhala červeno-zelený celofánový obal, v němž byly sušenky zabaleny. Vybrala si jednu se Santa Clausem a ukousla mu hlavu. K jejímu vzteku byla naprosto vynikající, samý muškátový oříšek a skořice. Ztraceně.

Zatímco si ukusovala jedno sousto za druhým, cítila, jak jí táhne na záda. Dveře byly úplně ledové. Podlaha jakbysmet. V celém tom starém mizerném domě, do něhož se před třemi měsíci nastěhovala, totálně mrzlo. S tichým zaduněním si opřela hlavu o dveře a snažila se sama sobě namluvit, že je všechno v pořádku. Ano, tak je to správně. Prostě si přiobleče ještě jeden svetr, i když už měla na sobě dva. Navleče si teplejší ponožky. Určitě není jediná, kdo doma občas nosí čepici, no ne?

Starobylý radiátor vedle dveří poraženecky zakňučel.

Fajn. Je načase vstávat. Vstávat a pustit se zase do práce, protože ten „malebný domeček“, který koupila, aniž si ho na vlastní oči prohlédla, byla ve skutečnosti zchátralá barabizna se zcela nefunkčním vytápěním, zatímco „akry překrásné zemědělské půdy“ představovaly sice oblíbenou, ovšem rozpadající se farmu s vánočními stromky. Přestože Kira přísahala, že ji znovu nezprovozní, teď jí nic jiného nezbývalo, protože musela něco vydělat a tuhle ruinu opravit. Koupí farmy se totiž vydala ze všech svých úspor.

Pokud chtěla tuto zimu přežít a nedopustit, aby ji tu místní laskaví zvědavci našli zmrzlou na kost, potřebovala ten dům dát aspoň trochu do pořádku. A to kvapem. Byla totiž neděle po Dni díkůvzdání, a soudě podle té rodiny, kterou svým dnešním odmítnutím tak zdrtila, lidé se už nemohli dočkat, až se pustí do vánoční výzdoby.

Cestou kolem pohovky popadla deku a odšourala se pro svůj notebook, který nechala na starém dřevěném stole po předchozích majitelích. Ti po sobě vlastně zanechali spoustu harampádí. Nacházela dokonce nějaké jejich neotevřené dopisy, zastrčené na nejrůznějších místech, ale s jejich čtením se nemínila namáhat. Ten stůl se jí však líbil. Hodil se k celkovému stylu farmy.

Otevřela notebook. Stále žádná wifi. Od výpadku proudu, k němuž došlo minulý týden, prakticky nefungovala.

Zatraceně.

Jak má zaměstnat lidi, vytvořit webové stránky, *a ještě navíc* tohle místo nějak prezentovat na sociálních sítích, když je bez internetu a na signál mobilu se takřka nedá spolehnout? A to všechno má stihnout asi tak do dvou dnů? Klesla na nejbližší židli a snažila se nerozplakat. Slzy by jí ostatně nejspíš zamrzly na tváři, takže je zatlačila zpátky a snažila se nemyslet na to, jak žalostně teď musí vypadat, zabalená do odrbané prošíváné deky, ve svých mnoha vrstvách oblečení a s nosem zrudlým od rýmy a pláče.

Mělo to celé probíhat úplně jinak.

Především tu neměla být sama. Měla tu s ní být její sestra. Její druhá polovička. Polovička, která je mnohem schopnější, rozumnější a vyrovnanější. Její dvojče a nejlepší přítelkyně už od narození. Chloe by si tohle místo nikdy nekoupila jen tak z rozmaru. Chloe by nikdy nekývla na smlouvu dřív, než by si místo prohlédla a důkladně prověřila. Chloe by kladla otázky typu: proč chceš žít na farmě v Nové Anglii, přestože o farmaření nemáš ani šajnu, neumíš pěstovat kytky ani vařit? Otázky, na které Kira neměla chuť odpovídat.

Protože celý tenhle plán nebyl ani tak rozmar, jako spíš poslední

pokus o nový začátek. Toužila uprchnout co nejdál od starého života, svého starého já. Nešlo o rozmar, spíš jen o radikální změnu představy o tom, kým se chce stát.

Ale Chloe ji opustila. Utekla a *vdala se*. A přestěhovala se do *Dánska*. Do Dánska! Proč zrovna tam, proboha? A co si má člověk počít, když si jeho spřízněná duše, jeho druhá polovička, najde jinou druhou polovičku?

No... zřejmě sjíždět sociální sítě a hltat příspěvky o farmaření, pak se rozhodnout, že tohle v pohodě zmákně, využít úspory ze svěřenského fondu na koupi farmy a v podstatě si zničit život. Dobře, možná tenhle konkrétní plán tak trochu *byl* z rozmaru...

A tak skončila tady. Nešťastná a osamělá. A fakt totálně promrzlá.

Kira si hřbetem ruky otřela tváře. Tohle je přece směšné. Bude muset něco podniknout, jinak se z té představy, jak tam v posteli umrzne, stane realita. Strčila si do pusy další perníček, popadla telefon, omotala si deku těsněji kolem těla a zamířila k zadním dveřím. Vklouzla do svých nových bot a vyšla ven. Možná bude venku tepleji než uvnitř. Slunce, jakkoli na konci listopadu svítilo slabě, určitě pomůže.

Pokud to tu má přežít, bude si muset zvyknout na ty severské zimy. Dokonce ani ještě nesněžilo, a už teď se cítila šíleně nepřípravená. Teplota v Georgii moc často neklesla pod deset stupňů, a už vůbec ne uprostřed odpoledne. Tady dnes musel být aspoň jeden pod nulou.

Byla v háji.

Žádné slzy. Teď ne. Ne, to si nechá na později, až si vleze do postele a zachumlá se pod peřinu. Tady, na čerstvém vzduchu,

by na ni zničehonic mohl vyskočit jako čertík z krabičky další zvědavý obyvatel městečka Dream Harbor s dalšími radostnými novinkami.

Vzala do ruky telefon a začala bloudit stromořadím rozkládajícím se hned za jejím malým dvorkem. Jistě, kdyby popošla dostatečně daleko, nějaký signál se tam najde. Mohla by pravděpodobně zajít do města a pracovat z knihovny nebo z té kavárny, kterou zjevně všichni milují, ale to by vyžadovalo pobyt na veřejnosti, na což se ve svém současném stavu blížícím se emocionálnímu zhroucení necítila. Takže... bude se toulat po polích ve svém flanelovém pyžamu, starých potrhaných svetrech a péřové přikrývce.

Stromky se před ní táhly v úhledných řadách, ty nejmenší jí nesahaly ani po pas a ty největší ji přerůstaly zhruba o hlavu. Stromky naštěstí rostly samy od sebe, i když se o ně už léta nikdo nestaral. Možná by snesly mírné prořezání, ale celkově to vypadalo na dobrou úrodu. Zato se stodolou byl problém, ta se totiž mohla co nevidět zřítit, a dům vyžadoval značné množství práce.

V první řadě však bude muset něco vydělat.

A aby mohla vydělávat, musí najmout zaměstnance a pořádně se do toho svého podnikání obout. O něčem takovém přitom Kira nikdy předtím neuvažovala.

Neměla čas se tím teď ale zabývat. Cestu jí totiž zkrížil nějaký černý obr, jehož následovali dva menší tvorové.

Kira vyjekla.

Psi se rozštěkali.

Muž, který šel za nimi, se zastavil.

„Elizabeth, k noze,“ nařídil psovi přísným a drsným hlasem. Největší pes ho radostně poslechl. „Hodná holka.“ Pohladil fenu po hlavě.

„Odie, Pudgy, k noze,“ snažil se přivolat i druhé dva psy, stejně příkrým tónem, ale na to bylo pozdě. Kira už si dřepala, aby ty dva malé chlupáče, kteří se jí motali u nohou, mohla pohladit.

„Vy jste ale zlatíčka,“ rozplývala se. „Malí andílci.“ Nejmenší ze psů, něco jako westík s bílou srstí, která mu trčela jako bodlinky, jí strčil do dlaně studený čumáček a vzrušeně zafuněl. Ten druhý, respektive fena – na psí léta nejméně stoletá stařenka – s vyplazeným jazykem trpělivě čekala, až ji podrbe mezi ušima.

„Takoví hodní pejsci, tak miloucí,“ pokračovala Kira v mazlení a drbání, šťastná z toho, že má na pozemku tak vzácné hosty, že skoro zapomněla na jejich pána. Všimla si ho, až když se nad ní tyčil.

„Ehm, omlouvám se,“ ozval se. „Neuvědomil jsem si... Myslel jsem, že je to tu opuštěné. Jinak bych měl psy na vodítku.“

„Nic se neděje,“ odvětila Kira, stále příkrčená u čtyřnohých mazlíčků. Pozornost teď zaměřila na Elizabeth, jíž se nelíbilo, že se jí nikdo nevěnuje. „No teda, podívejme, jaká jsi kráska,“ pochválila fenu a zdálo se, že té se rozzářily oči. Kira se na ni usmála, poprvé po několika dnech. Bylo to příjemné.

Konečně se postavila a podívala se na muže, který pejsky na její farmu přivedl. Úsměv jí z tváře hned zmizel. Hleděl na ni se směsicí zmatku a nechápavosti.

V tu chvíli si Kira uvědomila, že má mastné vlasy, zarudlé oči a módní doplněk v podobě peřiny místo kabátu. Ach jo. Tenhle den, tohle město, tihle lidé! Byli všude!

„No... víte, vlastně mi tahle farma patří,“ řekla a napřímila se. „Takže jste vnikl na cizí pozemek.“

Elizabeth zakňučela a Kira ji znovu podrbala mezi ušima. „Ty ne, zlatíčko. Nemohlas to vědět.“

„Abych byl upřímný, taky jsem to nevěděl,“ uculoval se muž.

„Jak je to možné? Všichni v tomhle městě plném zvědavců o tom vědí.“

Pokrčil rameny. „Já v tomhle zvědavém městě nebydlím.“

Kira se zamračila. „Tak co tu děláte?“

„Jsem tu na návštěvě.“

Jeho tón se jí nelíbil. Ani jeho tvář. Byla příliš... příliš... pohledná. Ale takovým tím protivně konvenčním způsobem. Příliš mnoho symetrie. Příliš mnoho dokonalých tmavých vlasů. Bylo to rozčilující. A naprosto nezajímavé.

Prostě až moc kladás.

„No, ať už jste na návštěvě u kohokoli, měl vám to říct. Tenhle pozemek teď patří mně, takže si tudy nemůžete jen tak chodit na túry nebo bůhvíco.“

Mužův protivně dokonalý úsměv se rozšířil. „*Túry nebo bůhvíco?*“

„Já nevím! Proč máte na sobě tu vestu? Vypadá to jako oblečení na túru.“

Shlédl ke své huňaté vestě a tmavým džínům, k nimž si obul turistické boty. Pak pohledem přešel Kiřin ohoz.

„Zato vy jste zabalená do peřiny,“ poznamenal.

„Ano.“

„A smějete se mojí vestě?“

„Ano.“ Zkřížila ruce na prsou. Ne že by to tedy bylo vidět,

protože je měla zastrčené pod dekou, ale i tak. Tvářila se vzdorovitě. Určitě mu to muselo dojít. Tenhle chlap se jí nelíbil a ten jeho škádlivý úsměv už vůbec ne. A ty jeho světlé oči s tmavými řasami. Jako fakt? Tuctovější už by být nemohl?

Kira si zásadně vybírala muže, kteří by mohli mít na čele klidně vytetováno „nejsem ideál“. Zato tenhle týpek vypadal jako model chlapa, kterého vám matka nejen schválí, ale ještě ho pozve na svátky domů, aby u stromečku mohli společně ve vánočních pyžamech popíjet horkou čokoládu. Velmi nežádoucí. Naprosto nepřitažlivý ve všech ohledech, vážně.

Možná až na to, jak pěkně se mu pod těmi džínami rýsovala stehna.

Nic takového však nepřipadalo v úvahu.

„Tak já se ještě jednou omlouvám za nedorozumění. My už půjdeme.“

Aha, jasně. Chystal se vzít psy s sebou. Zatraceně. Ona psy *miluje*. Podívala se na tři rozkošné němé tváře před sebou a mohla by odpřisáhnout, že ví, co si myslí.

„Klidně si tady tu procházku dokončete,“ vyhrkla a nevšímala si toho, jak mu tmavé obočí překvapeně vystřelilo nahoru. „Chci říct, už jste tady a ti psi potřebují pohyb. O to bych je nikdy nemohla připravit.“

„Chápu to tak, že máte ráda psy?“

„Jsou ve všech ohledech lepší než lidé.“

Jeho tichý a hluboký smích jí to tedy vůbec neulehčoval.

„Souhlasím.“

Stroze přikývla a očekávala, že si půjde po svých, ale stále na ni zíral, jako by řešil nějakou hádanku.

„Co je?“ vyhrkla.

„Já jen... Jste v pohodě?“

Jestli je v pohodě?! Jak se opovažuje?! Jak se opovažuje předpokládat, že není v pořádku, jen proto, že se potuluje venku zachumlaná do peřiny a mává telefonem ve vzduchu, jako by si myslela, že nějakým kouzlem začne fungovat?

Rukou si uhladila příkrývku, jako by se jednalo o večerní róbu. „Jsem v pořádku, děkuju za optání.“

Mezi jeho protivně dokonalým obočím se vytvořila malá starostlivá vráska a Kira měla chuť po něm něco hodit a zjistit, jestli se trefí.

„No, víte... chodíte tu s telefonem nad hlavou. Napadlo mě, že s tím třeba máte problémy. Pracuju s technikou, tak jsem si říkal...“

Nějaký ajťák? To jí ještě chybělo! Vždycky dej na své první instinkty, připomněla si. A její první instinkty byly správné. Nepotřebovala žádné Silicon Valley a takové to jejich *pojďme si vyrazit na túru, vždyť nám patří celý svět*. Nepotřebovala žádného dvojníka Clarka Kenta, aby ji zachraňoval. Dneska ne, kamaráde!

„Ne, díky, Elone. Zvládám to v pohodě.“

„Elone?“ Teď se zatvářil velmi uraženě. Hm... *to* na ni trochu zapůsobilo. „Heleďte, jenom jsem se snažil pomoci.“

„Nikdo se vás o to neprosil.“

Zvedl ruce. „Omlouvám se. Máte pravdu. Já... ehm... my už vás nebudeme rušit.“

„Děkuju,“ odsekla a ani se mu nepodívala do tváře. Jeho ublížený výraz by jí trochu zkazil potěšení. Místo toho se ještě jednou příkrčila, aby se rozloučila se svými novými přáteli.

„Ahoj, zlatíčka. Užijte si procházku.“ Pohládila je tolikrát, kolikrát se dalo, a než se znovu postavila, záhadný muž už zády k ní kráčel stromořadím a zapískal na své psy, aby ho koukali následovat.

A ti ho bohužel poslechli.

DRUHÁ KAPITOLA

„Můžeš tady snad se mnou pár minut posedět, ne?“ zeptala se jeho sestra a rovnou si odtáhla židli u nejbližšího stolu a gestem ukázala na tu protější. „Dokud je tu klid. Stejně si potřebuju trochu odpočinout.“

Bennett se rozhlédl po dočasně prázdné *Kavárně s vůní perníčků* a pak se pohledem vrátil ke své sestře Jeanie. Ta mu věnovala ten nejsladší úsměv. „Prosím.“

„Po dobu, co jsem tady, fakt musím taky pracovat, víš?“ zabručel, ale přesto se posadil. Přijel za sestrou do Dream Harboru na měsíční návštěvu a ta ho ubytovala ve svém bytě nad kavárnou, zatímco se zabydlovala v domě muže, s nímž se přednedávnm zasnoubila. Přestože se s Bennettem dohodli, že zůstanou na svátky, měl také své zaměstnání. Sice si vše nastavil tak, aby mohl v příštích pár týdnech pracovat na dálku, což spousta jeho spolupracovníků už dělávala pravidelně, ale Jeanie to nějak nešlo do hlavy, zřejmě si myslela, že je u ní jen na hodně dlouhé dovolené.

„Jenom pár minut! Kriste, to v práci nemáte pauzy na kafe?“

„Máme, ale už je týden po Dni děkuvzdání. Potřebuju dohnat spoustu restů.“

„Aha, jasně. Práce na kompu.“

Užuž otevřel ústa, aby sestře asi po stopadesáté vysvětlil, že se živí jako softwarový inženýr a že napsal kód pro celou řadu internetových obchodů, ale tohle vzdal už před lety. Přestal se s vysvětlováním namáhat zhruba v době, kdy začala lidem vykládat, že se její bratr živí jako nějaký zprostředkovatel online nákupů, protože jeho práci nerozuměla. „Práce na kompu“ to vlastně docela vystihovala.

„Tak co jsi dělal včera?“ zeptala se ho Jeanie mezi doušky kávy. Na ruce, v níž svírala hrnek, se blyštil zbrusu nový zásnubní prsten. Logan ji požádal o ruku těsně před Dnem děkuvzdání. Bennett pak musel snášet, jak spolu ty dvě hrdličky cukrovaly po celou sedmihodinovou cestu sem až z Buffala, kde společně oslavili národní svátek s rodiči. Byl velmi vděčný za to, že má po příjezdu do Dream Harboru svůj vlastní prostor, kam se uchýlit, a nemusí pořád sledovat ty jejich zamilované pohledy.

Logan byl hodný chlap a Bennett z nich měl radost, ale prsten byl další malou připomínkou toho, jak mizerně to v poslední době vypadá s jeho vlastními vztahy. U většiny žen, které potkal, si nedokázal představit, že by zvládl absolvovat druhé rande, natož něco vážnějšího. Byly vůbec dlouhodobé vztahy ještě v módě?

„Pořádně jsem se vyspal a pak jsem vzal psy na procházku.“ Pokrčil rameny. „Nic výjimečného.“

„Kam jsi je vzal?“

„Na tu starou farmu nahoře ve Smrkové ulici.“

Jeanie se rozšířily oči. „Aha.“

„Jo, bylo by fajn, kdyby ses předtím zmínila o její nové majitelce.“

„Promiň! Úplně jsem na to zapoměla.“

Bennett se pohodlně opřel a vzpomínal na ženu, kterou včera potkal na procházce. Ženu, která jeho psy vítala s takovou vřelostí a náklonností, zatímco k němu byla chladná jako led. Vypadala, jako by procházela nějakou krizí, ale přitom se nad ním neváhala povyšovat. Místo aby přijala nabízenou pomoc, začala si z něj utahovat.

Ano, majitelku té farmy si moc neoblíbil. Navzdory tomu, jak roztomile vypadala celá zabalená do peřiny a jak zářivý měla úsměv, když hladila jeho psy.

Ben poznal spoustu roztomilých žen, ale za ty trable mu nestály. Ve skutečnosti s nimi zažíval v posledních měsících samý bizár. Jedné pomáhal se stěhováním z bytu jejího bývalého, zatímco ten ji ještě z přední verandy prosil o odpuštění. Další potkal přes seznamovací aplikaci a druhé rande sestávalo z rychlého drinku a pak ho dotyčná požádala, aby ji odvezl na letiště. Vyhověl jí, co jiného měl taky udělat? A tři další ženy, jež následovaly, nesnášely psy, jedna z nich dokonce měla zřejmě odpor ke zvířatům obecně. Všiml si jejího výrazu, když se mračila na nějakého ptáka.

To poslední, co potřeboval, byla další roztomilá žena.

S roztomilými ženami skoncoval.

„Potkal jsi Kiru?“ zajímalo Jeanie. Provinile se zašklebila.

Bennett se zbavil chmurných myšlenek, které se mu honily hlavou, a znovu se zaměřil na sestru. „Jestli je Kira ta nepříjemná nová majitelka, pak ano, potkal jsem Kiru.“

„Ona je...“ Jeanie se odmlčela a poklepala si na ret, zatímco hledala vlídnější slovo, jež by Kiru vystihlo. Moc se jí to nedařilo.

„Jo, je tak trochu nevlídná, ale podle mě má v sobě i něco milého. Jen to musíme objevit.“

„*Já* teda nic objevovat nepotřebuju. Co ale *musím*, je vrátit se k práci,“ oznámil jí a zvedl se ze židle. Krom toho už věděl, co milého na té nevlídné majitelce farmy je. Slyšel ji, jak jeho psům šeptala sladká slůvka, a viděl, jak se jí při pohledu na ně rozzářily tmavé oči. Pokud si ji obyvatelé Dream Harboru chtějí získat na svou stranu, možná by stačilo, aby se tam vydali s košíkem plným štěnat, a Kira by hned roztála.

Každopádně neměl ani nejmenší zájem zapojit se do městského dramatu, o kterém díky Jeanie věděl až příliš mnoho. A ještě menší zájem měl o sblížení s Kirou.

Jeanie se zamračila. „Moc pracuješ.“

„Haha,“ ušklíbl se Bennett. „To říká ženská, která řídí svůj vlastní úspěšný podnik a permanentně v něm trčí. Mimochodem, za to jsem na tebe moc pyšný.“

„Díky, Bene.“ Jeanie mávla nad jeho pochvalou rukou a také vstala od stolu. „Počkej! Mám bezva nápad.“ Oči se jí rozzářily tak, že to Bennettovi připadalo až zlověstné. „Měl bys přijít na dnešní schůzi městské rady!“

„Místní politiku budu muset vynechat, ale díky za pozvání.“

„Ne, je to fakt zábava. Je to parádní akce, můžeš se tam seznámit s mými přáteli a pak zajdeme všichni na skleničku. Prosím, Bene.“

„Nedívej se na mě takhle, Jean Marie.“

„Jak, takhle?“

Bennett si povzdechl. Nikdy neuměl moc dobře říkat ne, což mělo za následek všechny ty stěhovací služby a odvozy na letiště

z poslední doby. Jeho sestra mu to ale neulehčovala. „Děláš na mě psí oči. A moc dobře to víš.“

„Bude to zábava, slibuju. A kromě toho, nejsi tu proto, abys se mnou trávil čas? S milující sestrou, kterou jsi nechal samotnou na druhém konci země?“

„Promiň, ale z Buffala jsi odjela ještě přede mnou.“ Jeho sestra stále neznala pravý důvod, proč se hned po vysoké přestěhoval do San Francisca. Neměl v úmyslu jí to vyprávět.

Jeanie zamrkala. „Aha, jasně. Já zapoměla. To je fuk, prostě přijď, jo? Začíná to v sedm.“

Vtiskla mu letmý polibek na tvář a pak už spěchala zpátky za pult, protože dveřmi právě prošla skupinka důchodců ve cvičebních úborech.

„Jaká byla dnešní procházka? Je tam chladno!“ Slyšel, jak jeho sestra spokojeně brebentí se zákazníky, zatímco on se nenápadně vytratil a po zadním schodišti vyšel do bytu. Tam ho přivítaly tři vrtící se ocasy a hromada práce. A to ho dnes večer zřejmě ještě čeká účast na schůzi městské rady.

Tohle ani zdaleka nebyla dovolená, navzdory tomu, co si myslěla jeho sestra.

Bennett nevěděl, co má od večerní schůze městské rady Dream Harboru očekávat, ale rozhodně ne bouřlivý smích a zvýšené hlasy, které zaslechl, sotva prošel dveřmi. Protáhl se kolem skupinky dohadujících se o tom, kdy je vhodný čas začít poslouchat vánoční hudbu, načež ho málem srazila k zemi nějaká žena ve formálním kostýmku, nesoucí obří kovovou menóru. Právě se

chtěl otočit a odejít, když ho někdo popadl za ruku a táhl ho k řadě židlí.

„Bennette! Jsi tady!“ Tvář, kterou vždycky vídal jen na displeji svého telefonu, se celá rozzářila. Jacob z knižního klubu jeho sestry si ho k sobě přitáhl a objal ho.

„Čau, chlape. No jo, jsem tu.“ V tomhle bizarním městě si stále víc připadal, jako by propadl nějakou králičí norou a ocitl se v úplně jiném světě. A to si myslel, že San Francisco je svérázné. „Rád tě vidím.“

Jacob se poodtáhl, ale stále ho pevně svíral. „Nemůžu uvěřit, že tě Jeanie přiměla, abys na jednu z těchhle akcí přišel. Zajdeš potom s námi na drink?“

„Ehm... jo... zřejmě.“

„Super!“ Jacob mu naposledy stiskl paži a pak ho nechal konečně jít.

Bennett se rozhlédl po stále hučícím davu. Lidé se už začali usazovat, ale ne že by se přitom nějak ztišili. „Jsou tyhle akce vždycky tak...“

„Šílené? Ano. Ale většinou se tu člověk taky dost nasměje.“

Ben přikývl, rozptýlen ženou v kostýmku, která se snažila natáhnout dostatečně dlouhý kabel, aby mohla zapojit ten obří elektrický svícen. Možná by jí měl nabídnout pomoc?

„To je místostarostka,“ vysvětlil Jacob, když si všiml, kam se Ben dívá. „Nejspíš zkouší, jestli bude ten starej krám příští víkend fungovat při rozsvěcení vánočního stromu.“

„Tady jsi!“ Jeanie se za ním vynořila dřív, než se dokázal odpoutat od Jacoba, aby mohl jít pomoci s menórou.

„Jo, jsem tady.“

„Promiň, že jdeme pozdě,“ řekla a odmotala si z krku obří šálu. Logan stál za ní s výrazem odsouzení vedeného na smrt.

„Ahoj, Logane.“

„Čau.“ Snoubenec jeho sestry na něj kývl hlavou a trochu bolestně se pousmál, než se protáhl do řady, aby se usadil.

„A tohle jsou Hazel a Noah,“ představovala mu Jeanie další dva lidi, kteří se snažili nacpat do již přeplněné řady.

„Ahoj, těší mě.“ Noah natáhl ruku a Bennett si s ním potřásl přes Jeaniino rameno. Noah se zakřenil. „Jsi tu na schůzi poprvé, co? Bude se ti to líbit.“

Bennett o tom začínal silně pochybovat.

Drobná kudrnatá žena vedle Noaha musí být Hazel, o které jeho sestra neustále mluvila. Mávla mu na pozdrav a usadila se mezi Noaha a Jeanie. Bennett zaujal jediné volné místo mezi Jeanie a Jacobem. Loganovi se podařilo probojovat se až na konec řady, opřel se o zeď a pustil se do čtení nějaké knihy. Evidentně se snažil vytěsnit všechnen ten chaos, který ho obklopoval.

„Kdybyste se mohli všichni utiшит, začneme.“ Muž v brýlích a s příšernou vánoční kravatou se z pódia snažil upoutat pozornost.

„To je starosta, který je shodou okolností také Hazelin otec,“ vysvětlovala mu Jeanie. „A tady je Annie.“

Do řady před nimi vpadla vysoká blondýnka. „O co jsem přišla?“ zeptala se, a jakmile se usadila, otočila se k Jeanie.

„Zatím o nic. Jo, tohle je můj brácha Bennett.“

„Těší mě,“ řekl a podal jí ruku, ale Annie si jí nevšimla.

„Bene! Ahoj! Tolik jsem už toho o tobě slyšela.“ Její pohled přelétl z Jeanie na Bena a zase zpátky. „Jeanie, to ses nepochlubila, že je tvůj brácha něco jako tvoje sexy mužská verze!“

„Normálně o něm jako o sexy týpkovi moc nepřemýšlím.“

Annie na něj opět upřela oči. Objektivně byla krásná, což mohlo znamenat problém, jenže na tom stejně nezáleželo, protože už zabloudila pohledem kamsi za jeho pravé rameno.

Bennett se otočil právě včas, aby viděl, jak jí hravě mává na pozdrav nějaký tmavovlasý muž. Podíval se pak zpět na Annie a zaznamenal, že muže probodává pohledem.

„Už je tu zas. Myslela jsem, že na schůze přestal chodit.“

„To je Mac,“ pošeptala Jeanie bratrovi, ačkoli ji Annie evidentně stále slyšela. „Anniin úhlavní nepřítel. Všichni čekáme, až se spolu konečně vyspí a dají se dohromady. Pak si snad budeme moct oddychnout.“

Annie si odfrkla. „Nejsi ty drzá?“

Jeanie se jen zasmála a pokrčila rameny. Ben věděl, kdy je lepší zůstat zticha, a v tuto chvíli, když neměl nejmenší tušení, co se to tu sakra děje, mu to připadalo jako nejvhodnější řešení.

„Haló, spoluobčané,“ zkusil to znovu starosta, ale přerušilo ho pronikavé zahvízdání. Dav se rázem utišil. „Ehm... děkuju, Mindy,“ reagoval starosta a žena v kostýmku, ta s tou menórou, vážně přikývla, načež se posadila do první řady.

„Dnes večer musíme probrat rozsvícení vánočního stromu a ještě spoustu dalších věcí. Rozsvícení se rychle blíží, dětský slavnostní průvod bude za pouhé dva týdny a včera byla zahájena charitativní sbírka hraček. Pusťme se tedy do toho.“

Zbytek schůze se nesl v duchu logistiky, dobrovolnictví, dohadování a velmi podivného hlasování o tom, zda *Smrtonosná past* patří mezi vánoční filmy. Bennett se snažil s ostatními držet krok, ale ukázalo se, že je to nemožné. Místo toho se přistihl, že

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Farma s vůní jehličky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.